

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: S. F.**, zastoupen JUDr. Petrem Knoblochem, advokátem, se sídlem Husova 17, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 60 Az 10/2005 - 34 ze dne 17. 3. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému advokátu JUDr. Petru Knoblochovi **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 1. 2005, č. j. OAM - 34/LE - B02 - B03 - 2005, byla žádost o azyl žalobce (dále jen „stěžovatel“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel za důvody své žádosti o azyl označil obavu z trestního postihu, neboť na něho byl vydán zatykač pro prodej neproclených cigaret. Tuto činnost stěžovatel vykonával, jelikož příjmy ze zemědělství na čínském venkově jsou příliš nízké a on potřeboval peníze na léčení svého otce. Žalovaný tak po zhodnocení

stěžovatelových výpovědí dospěl k závěru, že neuvádí žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. V ní uvedl, že s rozhodnutím nesouhlasí, a namítal porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), určující povinnosti správního orgánu v průběhu správního řízení a dále porušení § 12 a § 91 zákona o azylu. V podrobnostech odkázal na obsah správního spisu.

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni blíže označeným v záhlaví, byla stěžovatelova žaloba zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Dále konstatoval, že žalovaný postupoval správně, když stěžovatelovu žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že stěžovatelem uváděné důvody nelze podřadit pod azylové relevantní důvody ve smyslu § 12 zákona o azylu. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 1. 4. 2005 a ten 4. 4. 2005 požádal soud o ustanovení zástupce, jehož prostřednictvím by mohl podat kasační stížnost. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 5. 2005, č. j. 60 Az 10/2005 - 65, byl stěžovateli zástupce ustanoven a dne 24. 5. 2005 podal kasační stížnost.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť krajský soud dle jeho názoru nesprávně a příliš úzce vyložil § 12 – § 14 zákona o azylu. Stěžovatel svou vlast opustil pro obavu z postihu za trestnou činnost, je ovšem podstatné, že se této činnosti nedopouštěl z nějakých sobeckých pohnutek, nýbrž z toho důvodu, že výdělky v zemědělství jsou příliš nízké, a on proto neměl finanční prostředky na náklady související s léčením otce. K páchání trestné činnosti tak byl donucen pro svou příslušnost k velmi chudé sociální skupině, čehož evidentně využily osoby, které mu možnost prodeje neproclených cigaret nabídl. Z výše uvedených důvodů bylo možno za použití extenzivního výkladu stěžovateli udělit azyl podle § 12 zákona o azylu, stejně jako humanitární azyl podle § 14 téhož zákona. Stěžovatel tedy nesplňoval podmínky pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu. Z těchto důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a rozhodl tak, že žalovaný vydá nové rozhodnutí, jímž stěžovateli azyl udělí.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jak jeho rozhodnutí tak rozsudek krajského soudu byl vydán v souladu s právními předpisy. V dalším odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele. Zároveň navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 ve spojení s § 35 odst. 7 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelovo tvrzení, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení azylu, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal závěry krajského soudu ohledně posouzení skutečnosti, zda byla stěžovatelova žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná správně a v souladu se zákonem. Podle § 16 odst. 1 písm. g) bude žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná, pokud žadatel neuvádí žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu (tj. z důvodů jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů). Pronásledováním je přitom ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Potíže, jimž se stěžovatel vycestováním z vlasti vyhýbá, tj. obava z postihu za páčání nepochopitelné trestné činnosti, nejsou okolnostmi svědčícími o tom, že by mohl být ve své vlasti pronásledován ve smyslu zákona o azylu a nejsou ani jevem státní moci přímo vyvolaným, tajně podporovaným, státními orgány vědomě trpěným či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaným. Za zcela nepodstatné lze v této souvislosti označit pohnutky, které stěžovatele k páčání trestné činnosti vedly. Pokud jde o naznačovanou příslušnost k sociální skupině velmi chudých osob, pak i v této souvislosti nelze než konstatovat, že stěžovatel vyslovil toliko obavu z postihu za páčání trestné činnosti. Ze stěžovatelových vyjádření učiněných v průběhu řízení před žalovaným nevyplývaly skutečnosti, podle nichž by se v jeho případě jednalo o byt i jen náznak potíží majících svůj původ v azylově relevantních důvodech, nelze proto konstatovat, že by takový závěr krajského soudu byl nepodložený. Nelze při tom dovodit, že by výklad pojmu pronásledování ve vztahu k § 12 zákona o azylu byl ve stěžovatelově případě nepřiměřeně úzký. Krajský soud při tom zcela správně vyšel ze skutkových zjištění, která ve věci učinil žalovaný. Krajský soud v Plzni tak aplikoval správnou právní normu, kterou správně po právní stránce vyhodnotil. Nejvyšší správní soud proto pochybení krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) neshledal.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odměna právnímu zástupci stěžovatele, který mu byl ustanoven k jeho žádosti usnesením krajského soudu, byla stanovena za dva úkony právní služby (porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a sepsání kasační stížnosti) na základě § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1966 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 2000 Kč. Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu taktéž za dva úkony právní služby ve výši 150 Kč. Celkem tedy stěžovatelovu zástupci náleží odměna 2150 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu